

ABC

PISMO CODZIENNE

INFORMUJE WSZYSTKICH O WSZYSTKIEM

Zawiadamiamy niniejszem, że na czas od dnia 3-go do 22-go b. m. otworzyliśmy w Salach Redutowych Teatru Wielkiego kiosk, obficie zaopatrzony we wszelkie czekolady i cukry naszego wyrobu po cenach normalnych.

Mamy zaszczyt uprzejmie prosić Szanowną Publiczność o łaskawe zwiedzenie kiosku.

G. G. LARDELLI

Szwajcarska Fabryka Czekolady
Warszawa

3673

Wczoraj na komisji badania kosztów

„Drożyzna”... zastrejtkowała

Spór między pracodawcami a pracownikami. — Ach te procenty...

W dniu wczorajszym komisja dla badania kosztów utrzymania miała ustalić procent, o jaki wzrosła drożyzna w Warszawie za listopad. Niestety do ustalenia procentu nie doszło. Ponieważ na początku posiedzenia wyniki spór między przedstawicielami pracodawców i pracowników o uznanie względnie

nie uznanie cyfry wzrostu drożyzny w Krakowie za październik. Pracodawcy utrzymywali, że procent za październik uchwalony przez komisję krakowską jest za wysoki, podczas, gdy pracownicy uznawali ten procent za właściwy. Wobec różnicy zdań posiedzenie nie doszło do skutku...

Według nieoficjalnych danych koszty utrzymania w Warszawie miały wzrosnąć w listopadzie o 1 procent. Jak to jest możliwe, trudno nam zrozumieć, jeżeli o ceny środków żywności w jednym tylko tygodniu od 20 do 26 listopada wzrosły o blisko 3 procent!

Ach! te procenty...

J.12 „BAR ŻYWIECKI”
ZÓRAWIA 19 RÓG KRUCZEJ

POLECA: Oryginalne piwa żywieckie z betzki
utrzymane w odp. w. edniej temperaturze

Obiad z 3 dań **Zł. 1.80** Najtańsze przy czynie zawiązać
zima (od 20 gr.) i gorące

MENU dn. 3-go grudnia:

I.	II.	III.
Rosół z kaszką lub	Stek z mięsa pomidorowy, lub	Roulecie z kaniulami, lub
Pieczone kurczak	Pieczony kurczak	zamiast, lub
Barszcz matorowyjski	Mostek cielęcy w potrawce	Kawa czarna
	Basanina w śmietanie	
	Módszek cielęcy po wiedeńsku	3678

Wszystkie dania w tym menu 100% w pełnym i idealnym stanie

Wielkomięskie brudy

Wykrycie tajnego klubu zbrojeńców

Dzięki energii kierownika brygady lotnej urzędu śledczego st. przod. Kowalskiego, wykryto tej nocy dwa lukaurowe lokale przy ul. Zórawiej 39 u Kazimierza Stasiaka i przy ul. Chmielnej 34 u Jana Sadowskiego, gdzie od dłuższego czasu zbierali się zbrojeńcy na nielegalne spotkania.

W lokalach oraz na miejscu aresztowano około 30 młodych ludzi, którzy byli na usługach właścicieli obu mieszkań.

Wystawili oni przed dworcem Głównym, na pl. Napole-

ona, na rogu ul. Marszałkowskiej i Alei Jerolimskiej, oraz przed hotelami, gdzie namiętnie walczyli o odwiedzenia lokali.

Śledztwu udało się stwierdzić, że w obu lokalach było szereg osób ze sławnych towarzystw warszawskich, a nawet przyjeżdżała tu ludźmi z prowincji i zagranicy.

Dalsze śledztwo i aresztowania trwają. W ostatniej chwili dowiadujemy się, że w obydwa alerę zamieszanych jest przeszło 150 osób.

Tajemniczy „doktor” i „major” agentem „czczowyczajki”?

W tych dniach został aresztowany w Krakowie dr. major Topór - Niedzielski. Przy bliższym badaniu okazało się, że ów pan siałował legitymację olicerską, sam sobie nadał dyplom lekarski i należał w ogóle do t. zw. niebieskich ptaków. Dalsze jednak badania zwłazcza poszukiwania w jego aktach naprowadziły na łączność jego z bolszewikami, okazało się bowiem, że posiadał legitymację wystawioną przez władzę bolszewicką w Mińsku. Dalsze badania wykazały, że ów Topór - Niedzielski, którego do

wieziono do Wilna i tam osadzono w więzieniu, nie wiadomo właściwie jak się nazywa, gdyż prawdopodobnie działał pod rozmaitymi pseudonimami. Są podstawy do przypuszczeń, że jest to jeden z agentów misji czczowyczajki.

Wiceprezes Sądu Apelacyjnego E. Feliks Dudkiewicz, powracając wczoraj po południu od strony Miawy just przy wyładunku na dworcu gdańskim zauważył, że skradzione mu walizkę ręczną koloru ciemno - brązowego, w której znajdowały się walizki skradzione, oraz drobniaki srebrne i t.

Wielkie zadowolenie daje wszystkim

Woda Kwiatowa

w różnych flakonach

Kwiatowa „Woda Polska”

w nowych zapachach, jako to: Beiles Fleurs, Kwiaty Himalaya, Parizja, Cyprze i Bez.

Mydło Tatrzańskie

o pięknym zapachu i niebywałej pianistości.

Niezbędne dla każdego dbającego o zdrowie i czyste życie

mydełko „D E N S”

**WARSZAWSKIEGO LABORATORIUM
CHEMICZNEGO**

magazyny własne

- 1) Krakowskie Przedm. 5,
- 2) Senatorska 6,

- 3) Marszałkowska 125,
- 4) Chłodna 12,

oraz we wszystkich perfumeryjnych i składach aptecznych.

OTWARCIE
WARSZAWSKICH TARGÓW
GWIAZDKOWYCH 1977

Sale Redutowe, Plac Żelazny
Polskie Tow. Łowieckie, N-Swiat 35

Koncerty, Balat, Sztuki Magiczne
Premja de białost.
Taniol Bez karoty!

Otwarte od g. 10 rano do g. 11 wiecz.

sklepił sprawile plama red. Kapuści-
skiego w sprawie art. "Ohydne me-
tody walki" zatwierdzone niezwłocz-
nie wyłączenie z druku. Wobec tego
lacy wyroki sądu pokoju.

Co do 3-iej sprawy dotyczącej
p. I. "Zajdactwo" red. Kapuści-
skiego zamieszczono, ale konflikt nie
został zakończony, ale konflikt nie
został zakończony.

Poza tem w sądzie pokoju odbył się
proces "Gazety Porannej" o konflikt
z Nr. 31. zawierał artykuł
k. "Ukarać winnych zaginiona gen.
góreckiego", "Kto wdział" i
"Wienawa".

Sąd wydał wyrok niezwłocznie
redaktorów "Gazety Warszawskiej
Porannej" i znoszący konflikt
211

Z życia Władysława Reymonta

Medjum na seansie w Częstochowie

Niezwykły podawłomy nakaz wewnętrzny pozwolił Reymontowi zwalczyć wszystkie przeszkody i stawiał się na seans

Jako przypadek drugiego seansu Władysława Reymonta. W dalszej i trzecim seansie naszego pisma nasile czytelnicy opis dwóch niezwykle wypadków z życia chłuby literatury polskiej, wieloletniego pisarza, który, jak wiadomo, żył samotnie w swoim domu. (Odbiór się to i w jego twórczości — powieść „Wampir”).

Dziś zamieszczamy opis jednego z tych niezwykle wydarzeń, które podany jest w opisie, a mianowicie opis rozdziału o seansie Reymonta. Jednego tego samego dnia, o tej samej porze miało być „seans” na równocześnie w dwóch miejscach. U siebie w domu i na kolacji w domu przyjaciela.

Gdyby opisy tych zdarzeń nie pochodziły od osób powołanych i znających Reymonta, trudno by im dać wiarę.

Zbyt mało są znane szczegóły z tego czasu życia Władysława Reymonta, kiedy pełnił obowiązek funkcyjarskiego kolejo-
wego już to w Skierniewicach, już to w Rokicynie, lub na linii pod Rogowem. Żył jednak w Skierniewicach ludzie, którzy znali osobie Reymonta.

Opowiadał mi np. wiceburmistrz miasta Skierniewic, p. Ignacy Macherski (ur. w roku 1869), że od jesieni 1890 roku do marca 1891 r. mieszkał razem z Reymontem w domu p. R. Trzcińskiego, obecnie sukcesora Kwiczińskiego w Skierniewicach przy ulicy Lelewela. Reymont był wówczas kancelistą w oddziale kolejowym p. Rogozińskiego z pensją 15—18 rubli miesięcznie. Był zawsze bez grosza, nędznie chodził ubrany, nie lubił żadnych rozrywków i spędził życie samotnie. Siedział nad starymi książkami, których trochę miał w domu i od książek, nie go oderwać nie zdołało (nawet lekcje sądownicze odbywały się w tym samym domu).

W dniu wylotu 1890 r., mając po 20 groszy, on i p. Macherski, zakupili 2 bilety i 2 stru-
ki i to była ich wylot.

Znal Reymonta także p. Wincenty Weyher, liczący wtedy 71, był właścicielem folwarku w Wyleźnie, a potem dyrektorem urzędniczym kolejo-
wym. Pochodził on ze znanej pomorskiej rodziny Weyherów (jeden z Weyherów znalazł miniaturok Weyhera), — krzepki staruszek, który niedawno odwiedził w Skierniewicach przy ul. Jagiello-
wej. Co usłyszał, opisał.

Było to lat temu 33—35. P. Weyher był sekretarzem w oddziale drogowego, a Władysław Reymont w charakterze starszego robotnika, dzielnego płatnego, pełnił obowiązki pomocnika dozorczy drogowego na pierze w Rokicynie, a później na linii pod Rogowem, mieszkał w Krosnowie.

„Chcę Panu” — mówi mi Weyher — opowiedzieć cię-
cieżko o Reymonie. Opowiadał mi o nim wiele ciekawych faktów z życia Władysława „Chłopów”, o których to faktach słyszałem z ust jego własnych.

Kiedy R. wracał z Galicji z trupa aktorskiej, która zbierała się, miał tylko tyle pie-

niędzy, że mógł przypiechać za-
ledwie do stacji kolejowej w
Grajewie. Nie mając za co kupi-
ć sobie biletu do Warszawy,
chodził po platformie dworcu
i nie wiedział, co zrobić z sobą.
Nagle przystąpił do niego kon-
duktor i powiedział:

— Wyglądasz Pan, jakbyś nie
miał za co kupić biletu. Do-
kładaj Pan jedzie?

— Do Warszawy.

— To dobrze, zabiorę Pana
bez biletu.

Potem kazał mu wsiąść do
budki hamulcowej i zakazał z
niej wyglądać, by nie zauważył
go kontroler.

Wsiąść do budki hamulcowej
i zakazał z niej wyglądać, by
nie zauważył go kontroler.

W ten sposób przybył R. do
Częstochowy, gdzie wysiadł z
budki, sam nie wiedząc po co,
i zaczął przechadzać się po
platformie. Uderzył drugi i trze-
ci dzwonek, a R. nie wiedział do
pociągu nie mając gdzieś sobie
sprawy z tego, dlaczego tak po-
stępuje.

Pociąg odjechał, a on pozostał
na platformie. Dopiero teraz
zastanowił się, co uczynić.
Miał jechać zapewnił, a tymczasem
znalazł się w sytuacji
bez wyjścia.

W trakcie tego, przypomniał
sobie, że ma w Częstochowie
dobrego znajomego. Nie wie-
dział jednak, gdzie mieszka.

Nagle przystępuje do niego
robotnik kolejowy i kaze opu-
ścić platformę, gdyż zamyka
dworzec.

Wtedy R. pyta go o adresie
niego p. X. Nie pamięta
nazwiska, które R. wymen-
nił.

Na to robotnik mówi:
— Właśnie idę tam, i zapro-
wadzę Pana.

Kiedy przyszedł przed dom,
robotnik wskazał drzwi mówiąc,
że tu mieszka ten Pan. W tej
chwili wychodziła właśnie z te-
go domu służka.

R. pyta się, czy p. X jest w
domu.

— Niema, ale idę p. do miej-
sca, gdzie p. X się znajduje, i
zaprowadzę Pana.

Tak też się stało.
R. wszedł na schody marmu-
rowe, pokryte dywanem, z plu-
zowymi poręczami. Na leżącym
półleżącym ślewał z szarą
przez pierś i spytał, po co tu
przyszedł.

— Przyszedłem do p. X.

— Słuch, niech Pan wejście.

Kiedy R. wszedł, znalazł się

w ogromnej sali przedmiennie-
zapuszczonych storami. Znajdo-
wało się tam liczne grono mł-
czych w czarnych tuteżkach i
w czarnych krawatkach.

Stał, i nie wiedział, co po-
cząć z sobą, zwłaszcza, że był
licho ubrany.

Rozglądał się i zobaczył się
dziesięć w kącie p. X. Ten
podniósł się, wskazując ręką na
Reymonta i odezwał się:

— A widzicie, a jednakże
jest...

Okazało się, że R. trafił na
seans, w którym uczestniczyło to
warsztwo, jakie zbierało się
kilka lat temu w Ostendzie na
kuracji. Tam się poznali, utwo-
rzyli kółko i postanowili co
roku u jednego z członków na-
rzęzać seanse. Rok temu
seans taki w Paryżu nie udał
się, a tylko otrzymało kilka po-
lecenie, aby za rok zgromadzić
się w Częstochowie, gdzie nie-
wielkie przywidzie samo silne
medium. Odtąd tem czasem me-
dium okazał się Reymont, z
którym robiono dużo ekspery-
mentów. Między innymi jeden
ze zgromadzonych widział auto-
matycznie, jak niosącego, rozma-
wiać z nim, ale tego nie słyszał
pozostali członkowie ani
sam Reymont. Następnie poto-
żono łabieńczyk zrywając na sto-
ła, podłożywszy pod niego syfe-
rek, a gdy Reymont nolał na
tę tabliczkę swoją ręką, dał
się słyszeć skrzypienie szynki
po tabliczce. Gdy tę podnie-
siono, znalazłono na niej wypis-
any i napisany dołem wiersz
Lermontowa, przez niego wła-
śnie ręcznie podpisany...

B. Kr.

Wyjaśnienia

W sprawie gen. Zagórkiego

Rozkaz p. Prystora. — Dwa auta na
dworcu wileńskim

Na wczorajszym procesie pra-
wowym „Gazety Warsz. Poran-
ek” ujawnionych zostało kilka
nowych, nieznanych dotąd
szczegółów, dotyczących spra-
wy zaginięcia gen. Zagórkie-
go.

W pierwszym więc zeznał
świadek kapitan Miładowski
zeznał, że rozkaz udania się do
Wilna po gen. Zagórkiego do-
stąpił nie od wladz sądowych, ale
od p. Prystora.

Nie mniej interesujące były
zeznanie świadka Stanisława
Piaseckiego, który przedstawił
w sądzie znane mu z nazwy
posternikowego nr. 608 Józefa
Rudzińskiego. Posternikowy
ten pełnił służbę na dworcu wi-
leńskim w chwili przybycia po-
ciągu z gen. Zagórkim.

Według opowiedzianego poste-
rnikowego przed dworcem za-
chwały owego dnia dwa auta:
Ford, należący do Generalnego
Inspektora Sił Zbrojnych, kierowany
przez szeregowego i drugie auto
półtane. W aucie tym siedział
nawet pewien major szwajce-
rzy i oficer, na którego epole-
teczki zauważył posternikowy
cyfrę „2”. Numeru tego auta
posternikowy nie pamięta i
przypomina sobie tylko, że był
to numer czterysty cztery.

Oba auta czekały przed dwor-
cem na przybycie pociągu wileń-
skiego.

Kapsle cieple
wielokrotne Habsburga
polca

F. MŁODKOWSKI
Plac 3 Krzyży 18
9616

B. Kr.

Oddziały G. P. U.

Rozpedzili Trockiemu wleć

RYGA, 3. 12. (ATE). Trocki
mimo wydalenia z partii, prze-
mawiał na wlecu robotniczym
na przedmieściach Moskwy.
Wlecz został rozpedzony przez
oddziały G. P. U. Trocki jednak
zgodził się odstąpić, że pisma
z podręcznikami, które

użytych stało i inni wybitni
dyktatorzy partii komunistycznej,
są łazawowane przez GPU,
które urządzają te prowokacje
chcąc skompromitować opozycję
w oczach robotników.

Rozłam wśród
polskich komunistów

opozycja zbliża się do
P. P. S.

MOSKWA, 3. 12. P. A. T. „Prawa”
ogłasza artykuł o szczytnym się
rozłamie wśród polskich komunistów.
Na czele opozycji stoi Domski. Pismo
ostro potępia opozycjonistów polskich,
którzy osiadał się na nowo politykę
Kominternu, czyniącym imperial-
nym, osiadał Wilno za polską mis-
ją i starają się osiedzić P. P. S.
wstawiając ją za grzebień przeciwko
lawnym narodowo-demokratycznym

BIAŁYSTOK, 3. 12. (AW).
W miastach Wilno powiatu kol-
ceńskiego, znalazłono został w
stajni trój Józefa Szoka, Zona
Szoki zeznała, iż miał być za-
stąpił zabity przez konia. Siedzi-
mo jednak ustalono, niebierze, że
Szoka zamordowany został
przez żonę swą Mariannę, szwa-
giernię Stefanią i teściową Ro-
zalię Galas na linie zatargów
majtkowych. Zbrodniarce przy-
znali się ostatecznie do winy
i zostali aresztowani.

Po przybyciu pociągu z Wil-
na, dwaj oficerowie (mjr. Wen-
da i kpt. Miładowski) w towa-
rzystwie jakiejś osoby cywilnej
wsiadli do Forda. Natomiast
gen. Zagórski, jak twierdzi po-
sternikowy, miał wsiąść w cwo
auto luksusowe, kierowane
przez kapitana.

Ze osoba, która wsiadła do
owego auto luksusowego był
właśnie gen. Zagórski, stwier-
dził posternikowy na zasadzie
fotografii, którą mu okazano
w siedzibie. Zwrócił wówczas
również uwagę na krawiec ge-
nerała, który był taki sam, jak
na fotografii.

Na wczorajszym rozprawie
obrońca „Gazety Warsz. Poran-
ek, Nowodworaki, po przedta-
wieniu tych faktów przez wia-
da Piaseckiego, postawił wnio-
sek o przesłuchanie posterni-
kowego Rudzińskiego. Sąd jed-
nak uznał okoliczności sprawy
za wydające i wniosek uchylił
począz wydał wyrok uniewin-
niający „Gazety Warsz. Poran-
ek”.

Ozięblenie temperatury w Polsce

W dniu dzisiejszym stała p. I. M.
na terenie całej Polski notowały
długość temperatury. O godzinie 8
rano najniższą temperaturę zanotowa-
no w Zakopanem, gdzie była 9 stopni
mrozu. W Przemyslu 7 stopni, w Mo-
skwie 6 stopni, w Warszawie i
Lwowie, Poznaniu, Krakowie, Wilnie,
Lublinie, Łodzi, Białymostku, Pucku
i Kaliszu 5 stopni słoty. W Halli Ga-
sienicowej, Gdyni, Bydgoszczy i Toru-
nie 4 stopnia.

Ozięblenie się temperatury zostało
spowodowane zmianą kierunku wiatru
na północno-wschodni i wschodni.
Świeższe spadła intensywność, która
stąpiła nad Horynlem, gdzie po-
wiał działał wprost 1 cm, nie było
tzw. niegłęboko.

Rado Naczelna P. P. S. zadecyduje o bloku z Wywołaniem

Na wczorajszym posiedzeniu komi-
tetu centralnego P. P. S. postanowio-
no swolna na 18 h. m. radę naczelną
P. P. S., która powołała ostatecz-
nie uchwały w sprawie wyborów
na również zapada obowiązująca de-
cyzja w sprawie ewentualnego bloku
P. P. S. z Wywołaniem.

GIEŁDA

Dziś rozpoczęły się seansy
odbyły się przy fundacji, otrzymamy
ruch nieco większy, kształtowanie się
kursów akcji niejednolite, niektóre po
szczególnie walory, jak Węgiel, Złoty,
Pittner i Starochowscy obniżają
się po kurach kolektów mieniących
Wymieniano: Bank Polski 135.00;
Warsz. Giełda 81.00; Węgiel 112.00;
Nikob 42.00; Złoty 32.25; Modrzew-
ny 9.20; Pociąg 2.35; Rudzi 52.00;
Zawieszka 68.50; Zyrardów 12.25;
Starochowscy 34.50; Borkowski 3.75; 4
rol. proc. L. Z. 2. 58.45; 5 proc. L. Z.
miejsc 65.50; 8 proc. L. Z. 12.50;
81.75.
Dolar w obrocie posiedzieli 4.88 i pol.

Wojska litewskie obsadzały granice

WILNO, 3. 12. (ATW). We-
dług informacji, otrzymanych z
pogranicza polsko - litewskiego
na stronie litewskiej ściągano
się ostatecznie liczne oddziały pie-
choty, którymli obsadza się po-
zostające punkty strategiczne.

W dniu wczorajszym obsadzone
zostały znacznymi oddziałami
wojska litewskiego Dusiaty.

Znaleziony ranny w rękę i nogę.
Zamachowy rzeźbi, W Ryd-
panuje przekonanie, że zamach
na Zymasa był dziełem ręk
Zymasa - demokratów, których
Zymas był specjalnie zaciętym
wrogiem.

Zamach na kmtd. powiatu

RYGA, 3. 12. (Tel. wł.). W
Mariampolu dokonano zama-
chu na komendanta powiatu
mariampolskiego, Zymasa. Na-
pastnicy weszli w noc przez
okno do mieszkania Zymasa i
dali doń cztery strzały. Zymas

Jak podczarować modłów

Nieboszczyk zamordował popa

Sensacyjny wypadek zbrodniczy

Prasa sowiecka donosi o niezwykłym wypadku, jaki się teraz zdarzył we wschodniej Rosji, w okolicach Uralu.

W tych dniach zmarł w pewnej wiosce bogaty chłop Stupin; zwłoki jego wyczczem rosyjskim uložono w trumnie, oświetlonej wystawioną na rynek cerkwi. W myśli zniechęca rodziny pop wiosnowy wrzsz i o-toczeniem odprawiał zwykłe modły za umarłych.

Nagle, było to około północy, pop zauważył, że półki poruszają się, nieboszczyk, zaczął poprawiać na sobie odzież, wstał z trumny i podszedł wpół do popa. Nieboszczyk chwycił popa obłamał rękami, zaczął go podłogi i rozedł. Tak przynajmniej opowiadał jeden z chłopców, należącego do cerkiewnego chóru.

Chłopiek ten zresztą ma być w strachu śmiertelnym, schował się więc w kącie i tam zamknął; później dopiero uciekł pocichu do chaty.

Cała wiosna opowiadał lek niebawym, nikt nie miał odwagi pójść do cerkwi i przekonać się, co tam naprawdę zaszło. Znalazł się wrzeczcie pewien świątelek, wszedł do cerkwi i spostrzegł, że pop intolnie leżał na podłodze i wyglądał jak umarły. Zmarły chłop leżał jednak po dawnemu w trumnie i żadnych znaków życia nie dawał.

Postanowiono cobyżel zamknąć trumnę i pochować Stupina. W całej zaś okolicy rozszalała się legenda, że zmarły jest wampirem, wstaje w nocy z trumny i wysysa krew z żyjących. Można sobie wyobrazić, ile ta legenda napędziła ludziom strachu.

Władze śledcze, które nie mogły dać wiary legendzie, nie

mogły w to uwierzyć, by trup popełnił morderstwo za osobę popa, dokładali starań, by całą zagadkę wyjaśnić. W końcu jednak udało się policji aresztować pewnego zbrodniarza, którego w okresie pogrzebu znajdował się w wiosce, później gdzieś zniknął.

Policja poszłała go to, że on jest właśnie osobą, która zamordowała popa w cerkwi; dopiero po długim śledztwie aresztowany przynajmniej go w celu zbrodni, a między innymi także do zamordowania popa. Te zbrodnie tłumaczył on w ten sposób, że pop był mu winien pewną rubl i nie chciał lek zwodzić.

Za to zbrodniarz obiecał mu zemstę; uważał on, że nocne

nabożeństwo za nieboszczyka jest najpięknym czasem do wykonania zemsty, bo wtedy trumny byłoby go zauważyć, gdyż w cerkwi nikogo nie było.

To że zbrodniarz po ciemku dotarł do cerkwi, wyjął trumny, sam się sam położył i czekał na to, że przy świetle światła świeczek wiosnowy trudno będzie poznać zmianę w trumnie, zwłaszcza, że lek przed śmiercią, nikogo do zagładzenia trumny zachęcać nie będzie.

Po dokonaniu morderstwa zbrodniarz znowu włożył zwłoki Stupina do trumny, sam zaś zniknął.

Mimo to wyjaśnienie władz śledczych chłopci nadal wierzą w wampira i boją się chodząc do cerkwi.

Podczas rozgrywki o mistrzostwo świata Capablanca zasnął przy szachownicy czekając na ruch Alechina

W Buenos Aires zakończył się teraz turniej szachowy między Alechinem a Capablancą.

Kodkowe partie rozgrywki turniejowej o mistrzostwo zdawały się zapowiadać zwycięstwo Capablancy. Stało się jednak w ostatnich partiach inaczej: to że Capablanca uznawał za najwłaściwsze poddać się bez dalszej gry przy wyniku 6:3 na korzyść Alechina.

Capablanca przegrał też większość partii wskutek regła nie rozumienia błędów. Natomiast Alechin grał świetnie, po pełnieniu w 34 partiach jeden za jednym błędem poważniał.

Nagodł Alechin gra szachy, kłótnie, trzęsła się na całym ciele, trzęsła się jego ręce, jakby były, to był już stłumiony starzec. Ze zdenerwowania to chwyta za czuprynę, to dusi niezapalony nawet papierosa; a protokół jego gry (każdy gracz turniejowy musi dokładać nie zapalony czas ruchów) jest jak nabażnierz, nie jest odczytany go nitylko Sherlock Hol-

mes, lecz nawet najlepszy ze-cer.

Capablancą, w przeciwnieństwie do Alechina, gra niezwykle szybko jest to wogóle najszybszy gracz na świecie. Wystarczy mu jeden rzut oka na szachownicę, by odrzucić znaczący i powagać odpowiednie kroki. Nie też dziwne, że w tych warunkach podczas rozgrywania jednej z partii turniejowych, gdy Alechin myślał nad posunęciem około godziny, Capablancą zasnął sobie; a gdy na niego przyszła kolej, trzeba było budzić go dopiero.

Alechin - to młody człowiek, ma bowiem dopiero 35 lat, karierę szachisty zaczął jeszcze przed wojną i wygrał turniej w Petersburgu w r. 1914; później stał na trzecim miejscu, zaraz po Laskerze i Capablancą, najlepszych szachistów świata. Po wojnie brał udział w szeregu turniejów szachowych, wzię wzię pierwszy w nagrodę i słusznie był uważany za godnego uczestnika rozgrywki o mistrzostwo świata.

Straciwszy pamięć na froncie Jedenaście lat nie wiedział Jak się nazywa i kim jest?

Niedawno pisma doniosły o wypadku, że pewien młody człowiek został znaleziony w Paryżu w stanie nieprzytomnym; w szpitalu odzyskał wprawdzie świadomość, ale nie wrócił mu pamięć, nie wie teuty, jaką się nazywa, skąd pochodzi i t. p.

Podobny wypadek miał miejsce z pewnym szwedem, który teraz dopiero odzyskał pamięć i dzięki temu dowiedział się, iż nazywa się C. G. Duner, jest z wykształcenia inżynierem górniczym, ojem jego był nieżyjący już profesor uniwersytetu w Upsali.

Duner w ciągu wojny światowej walczył po stronie angielskiej, a rozkaz dzienny przynosił mu nim pozostała w a-donim, że został zabity na froncie szachodni.

Pod koniec r. 1916 Duner był we Flandrii w okopie, wraz z kilkuset innymi ofiarami; grał na własnie w brydża, gdy nagle ktoś zawołał: zmykajcie stąd, wybuchł Wszyscy umknęli, został jedynie Duner, który chciał zabiedz z sobą plasterk, który odnalazł i zarzucił na siebie.

Niemiecka mina wybuchła

fatalnie, a wszyscy zostali zabici, z wyjątkiem Dunera, którego o śniecie powietrza odrzuciło daleko; znalazł on go zasypianego ziemą w stanie nieprzytomnym.

Duner spędził pewien czas w szpitalu angielskim, lecz po wyzdrowieniu u niego mógł sobie przypomnieć, kim właściwie jest. W szpitalu jednak, który miał na sobie na froncie podczas o- jego wybuchu miny, znalazł on różne papiery, wystawione na nazwisko pułkownika de Montali, pochodzącego z Kanady. Na tej podstawie Duner myślał, że jest tym pułkownikiem.

Duner nie mógł sobie w żadnym sposobie przypomnieć, jak został pułkownik em, zresztą i Montali nie nigdy wcale szpi-talnego nie był. Z czasem jednak biednemu szwedowi pamięć wróciła; został kiedyś do rak przypadkiem szwedzka gazetę, z której się przekonał, że umie po szwedzku.

Wobec takiego obrotu sprawy Duner wrócił do Sztokholmu; na dowiedzenie się jednak, kim jest zżyty musiał jedenaście lat.

Na szerokim świecie

Kłopoty leczy w Paryżu

Z paryskiego instytutu badań bakteriologicznych skradziono niedawno dwie miedzych kur, brzmianych dla celów dowiadczalnych. Wszystkie kury miały atropinkę przetrzykany choro-bu, a więc nie mogły się wcale do zleżenia.

Zdaniem, oczywiście, kradzież a zuch nie była, lecz sprzedali napewno im natychmiast po okradzeniu. Dzięki temu apodziewać się można było, kupując drożdże, że właśnie w tym sklepie natrafił się na kur krakusów z atropinką chorobowu.

Towa została zrobiona w Paryżu powstała szkodliwa choroba do kura-gu miedzy, a lekarze mają kłopot z nią, z przyczyną porywania porywa- celi, że miedzy który kur nie jest by-najmniej trująca.

Leczek o ruchu ulicznym

W szkołach pociągach w Berlinie zaprowadzono bardzo pozyteczny

przebieg. Wszyskie kury a zuch ulicznym. Na tej lekcy nauczyciel zajął naukowca i nie powiadał, jakie byływa znaczenie kradzieży, że kura uliczna i jak się ich strzącały. Raz na tydzień uczącej się dziewczyna ma lewy wykład i o tym także, jakie są możliwości w ruchu ulicznym, a bezprzecznie tego ruchu i ulicznych go przedmiotach.

Posiadał przedmiot ten okazał się bardzo pozyteczny, więc berlińskie władze szkolne postanowiły dopuścić do tych lekcy także i rodziców.

Chciał wstąpić do wojska i spotkać, estenie i ziomów, Młode kumy, Długo wyląd

M. CIESZKOWSKI

12 Nowy Świat 12
Tel. 170-8 3640

MORSKŁ

32)

Oyspa tortur i śmierci

5 rota i jej skład. — W jaki sposób rotmistrz B. przonościł się do 5-ej rot. — Moja taktyka. — Plan ucieczki

Rota, w skład której wchodziłem składa się w przeważnej części z włościn i robotników, i jako taka była najbardziej obciążona robotami. Z tej rotę wyznaczano najczęściej do robót naważających obrotu dialego, że przynależało do niej ludzie nie byli podczarowani o chęć ucieczki ze względu na ich niski poziom intelektualny.

W mojej rotzie zatem były największe szanse ucieczki, wobec czego miano częstych przesławu- urzędzić się tak by, brzo Boże, nie być przeniesionym do innej rot.

Po omówieniu pierwszych kroków ucieczki postanowiliśmy, że rotm. B. i jego towarzysze, obaj należący do 5 rot, przeniosą się do mojej. Trzeba było zrobić tak, by nie zwrócić niczyjej najmniejszej uwagi, że przeniesienie to inicjowane było przez rotmistrza B. Przeciwnie należało sprawę posłać tak, by sama władza obrotowa dokonała tego przeniesienia.

Dlatego to rotmistrz B. począł drzeć koty ze swoim komendantem rot, którym był również zesłany na wyspy adiutant atamana Machny, zaskakując go tym, że nie pamiętam. Po tygodniu akcie nalej wojny rotmistrz B. wywołał z nim wielką awanturę, która oparla się o dowódce pulku robotnika.

Pułkiem robotczym, jak już poprzednio powiedziałem, nazywany był cały ośrodek więzienny. Komendantem tego pulku był tak samo zesłany na lat 10 były pułkownik carski, Tilnow Wasił, rozstrzelany później z powodu naszej ucieczki.

Tilnow, sam oficer „biały” rozpatrzył sprawę zaręgu pomiędzy oficerami bez udziału „czeka”. I. i w tym wypadku, Kirilowickiego w ten sposób, że za probę rotmistrza B. umotywowana niezgodność charakterem dwóch „kłójących się” oficerów rozdzielił ich, przernacając rotmistrza do 5, i. i. mojej rot.

Po kilku dniach, po uspokojeniu się umysłowym, towarzysze rotmistrza B. stanął do Tilnowa do ran-tu z prośbą o przeniesienie go do 5 rot, podając jako motyw prowadzenia wspólnej kuchni z rotmistrzem B. co było zgodne z rzeczywistością. W ten sposób znaleźliśmy się już we trzech razem w jednej rotce, co pozwalało nam urządzić tak byśmy mogli wychodzić za roboty razem. Ja w dalszym ciągu oficjalnie się z nimi nie znałem. Miałe się owinąć o obywatel „czeka” postanowiliśmy się „poprawić”. By poprawa ta nie rzucała się w oczy robilem to

stopniowo, powoli. Wierze najpierw zacząłem udawać przynębnienie, stawałem się posłusznym, coraz mniej uciekałem od robót i t. d. „czeka” sądziła, że nie miały. O to mi tylko chodziło.

Czwartym spiskowcem był autor pierwszej części niniejszego opowiadania, kłaz kaukaski, Malsak, jak brzmiał właściwie jego nazwisko.

Malsak, do mego przybycia do Kemi, jak i rokrocznie nazywano obrot, siedział na łam dachu i pilnotował. Wskutek tego otrzymał on funkcję zastępcy naczelnika oddziału technicznego. Do tego obowiązku należało między innymi wyznaczanie ludzi na roboty przeważnie nazywanych obrot. Te jego funkcje wykonywał. Przerwaną w więzieniu moją „edukację” rozpocząłem na nowo w obrot.

Tu w międzyczasie w pociągach rozmawiałem z kolegami o wszystkim co mi było potrzebne, a więc: poznałem mniej więcej geografję i topografię krajów przez które mieliśmy przechodzić w kierunku załudzenia i t. d.

Pokonywały te wszystkie przeszkody, przystąpił do realizacji planu ucieczki, który, stawał się, po robót poprawkach przedstawiał się następująco: Na robotach naważających obrot zabrać z sobą karabin, i chcieć iść z rzuć się w nieprzebranie bicia.

(D. a. a.)

W ścisłych karbach surowego regulaminu

Zycie więźniów mokrówskich

Dzień więźnia. — Analfabeci. — Więzienna szkoła. — Lenin w bibliotece Kaplica i mnich z średniowiecza

Tryb życia więźniów i tak różny i zależny od kategorii przestępstwa ujęty jest ściśle ramami regulaminu wewnętrznego.

Dzień spędza więzień w cpo sów następujący: krótko przed szóstą rano dozorca budzi i otwiera cele, dając więźniom możność nabrania wody do mycia i zabrania udziału składanych na noc na kurylarniach. O godzinie szóstej przynoszą czarną kawę i chleb razowy i do godz. 7-ej wszyscy są zobowiązani porobić po sobie porządku. O 7-ej karni więźniowie udają się na roboty do warsztatów, kuchnię, kółkownię, a największą część do papierni, ponieważ nie wracają na obiad — biorąc ze sobą miskę i łyżkę. Wszyscy zająć się trwając do godz. 4-tej po poł. spędzają się w ogrodzie więziennym.

O godz. 11-tej roznoszą obiad nie pracującym po celach, pracującym zaś tam, gdzie są zajęci.

W czasie od godz. 8 — 3 więźniowie nie zajęci mają możność czytania lub spaceru po dziedzińcu więzienia przez dwie godziny w partiach według kategorii przestępstw.

Przed czwartą powtarzają wszyscy z roboty a o czwartej punktualnie rozlega się na kurylarniach wołanie: „kolacja — rozbiierać się”.

Akademja mody

Berlin odbywa nową szkołę, która ma na celu szkolenie mody. Potrzeba takiej szkoły kula iachowe uczucia, by podobno oddawała Jak bzdurę cel tej szkoły? Postawia ona sobie za zadanie dostarczać personelu przemysłowi mód i wszelkim jego rozgałęzieniom; przylat personal ten ma być tak przygotowany, by mógł pełnić rolę twórczą i kierowniczą.

Ci wszyscy, którzy skądś mody ułożą, będą mieli prawo natychmiast obmawiać kierownictwa sławności w różnych talonach mód, lecz zażycie sławności doradców w wielkich firmach.

Skoleła nie będzie mieć kilkotletniej kura, a słuchacze jej podlegać będą egzaminowi wewnętrznemu; każdy, zanim przystąpi do egzaminu, będzie musiał przebyć pewien okres próby.

Zasada kandydatki była też musiała wykazać się praktycznymi wiadomościami z zakresu techniki i sztuki. Program szkoły obejmuje wszystkie, co z modą jest w bezpośrednim lub choćby pośrednim związku, a więc rysowanie modeli, krój, nauka o kostiumach, zręczność i wprawa w robotach ręcznych i wielu innych. Poza tym będą tam wykłady języków francuskiego i angielskiego są szczególnym uwzględnieniem słownictwa zawodowego.

Oznacza to, że zaraz po kolacji wszyscy więźniowie karni, oprócz zapisanych do roboty, zobowiązani są wynieść na kurylarnię swoje ubrania i wieszanie, gdyż tych nie wolno na noc zatrzymywać w celi.

Więzienna Mokrówskie pomieścić może w swoich murach około 1400 więźniów — podczas, gdy przeciętny stan sięga cyfry 700 — 800. Stan wykształcenia jest mniej więcej taki: z wyższym wykształceniem 1/2 — 1 proc.; z niezawazę ukończone, średnio 10 — 15 proc.; z powszechnym 59 — 66 proc.; analfabetów 23 — 25 proc.

Ten budy wysoki procent analfabetów wśród więźniów karnych tłumaczyć należy do pewnego stopnia i tem, że prawie wszyscy karni przestępcy żydzi podają się analfabetów, chcąc widocznie dostać się do szkoły, gdzie bądź co bądź łatwiej mogą porozumieć się między sobą niż kiedykolwiek indziej.

Nauka w szkole trwa od godziny 5 i pół do 8-ej. Od dwóch lat kierownictwo szkoły jest p. Kwiat, który z wielkim poświęceniem się pracy tej oddaje.

Więźniowie w wolnych chwilach czytają książki, mając do swej dyspozycji bibliotekę osobną dla karnych, osobną zaś dla politycznych. Z katalogów tych wybierała sobie więźniowie dzieła i bibliotekarz — więzień wybrane dostarcza. W bibliotece karnych jest przeszło 2.500 tomów, zaś politycznej — około 1.000.

Jakkolwiek katalog jednej i drugiej biblioteki jest zatwierdzony przez ministerstwo.

Prezes delegacji niemieckiej

do rokowań z Polską o traktat handlowy, dr. Hermes przybył uwrzód do Warszawy, widany na dworcu przez posła Rauschera i urzędników poselstwa.

stwierdzić mimo to nalszy, że obydwie mają wiele książek, które nie powinny się znajdować w katalogu biblioteki więziennych.

Zadziwiające jest i to, skąd tam się dostały tak pełne komplety literatury socjalistycznej i komunistycznej z dziełami Lenina na czele.

Regulamin więzienny pozwala przestępcę karnym na jedno odwiedzenie na miesiąc i na jedną wymianę korespondencji; polityczni zaś mogą być osem razy na miesiąc odwiedzani i korzystają z tylkrotniej korespondencji.

O godz. 8-ej po powrocie „szkolarzy” gusną we wszystkich celach światła i całe więzienie tonie w ciemności, jedynie przerywanej ogłosem kroków dozorców, kontrolujących zachowanie się więźniów.

Spokój ten trwa aż do 5 i pół rano, kiedy i twardy klucz w zamku budzi wszystkich. I następuje dzień podobny do wczorajszego.

Montażonę dni roboczych przerywa niedziela. Wszyscy wykapieni, w więziennych łazienkach, ostrzyżeni i ogoleni w świeżą białą odzież więzienną.

Niedziela tem tylko różni się od innych dni, że niema zajęcia, a chętni mogą udać się na masę do kaplicy więziennych.

Kaplica, znajdującą się na II piętrze gmachu administracyjnego, istnieje dopiero drugi rok. Posiada jeden ołtarz i chór z fisharmonią.

Dotychczasowa skromna jasna farba obmalowana kaplica zaczyna zmieniać swój wygląd wewnętrzy pod wpływem pedzla kapelana więziennego, ks. Henryka Kalczyńskiego, który przychodzi codziennie do kaplicy, by malować deski. Już pomalowana jest wieża ołtarza — a ledząc co niedziela postęć tej pracy, bądź co bądź tak żmudnej ale i pięknej — mimowolnie przychodzi człowiekowi na myśl średniowiecze.

Nabożeństwo niedzielne jest najpiękniejszą chwilą w życiu więziennym — nie też dziwnego, że więźniowie natę chętnie uczęszczają, bo po każdej mszy i każdym kazaniu podnoszą rękę wygłoszoną, wychodzą z wiarą i otuchą.

Do rozrywek zaliczyć należy przedstawienia i koncerty, co kilka miesięcy organizowane, oraz odczyty wygłaszane raz na miesiąc. Po odczytach rozrzuca się czasami nawet ciekawa dyskusja.

W SĄDZIE.

— Adres oskarżonego?
— Poście restancie, panie sędzieli

„Mamo, ja chcę księcia...”

Sensacją w sferach towarzyskich Paryża był odbyty niedawno ślub młodej amerykańskiej pocioty p. Doroty Czerniakowskiej z księciem Michałem Kora Gorgiewicem, który uważa się za kuzyna króla Aleksandra serbskiego. Poselstwo Jugosłowiańskie w Paryżu jednak wyjaśnia, że książę Michał Gorgiewicz nie jest członkiem rodziny panującej.

Fotografia nasza przedstawia „nową” księżną i jej małżonka.

SPOKOJNIE

Do komisariatu policji wpada zdyszany interesant i prosi o spowodowanie psa, bo właśnie dokonano w jego sklepie włamania.

— Spokojnie, mój panie, niech się paa tak nie galsupie — odpowiada mu dyktujący policjant — jak tylko będzie to możliwe, przyjdzie do pana ieden z moich kolegów z psami; narazie o tym niema mowy, bo Ciąpis jest w ważnej sprawie i czużki paa posła X.

SIEDM OKRESOW WIEKU KOBIETY.

1) Dziecko, 2) młoda dziewczyna, 3) panna, 4) młoda kobieta, 5) młoda kobieta, 6) młoda kobieta, 7) młoda kobieta.

SŁUSZNA UWAGA.

— Wydziasz mi się niekiedy prawdziwie wąskimi typem; nierzaz znoszę jak kobieta. Czem to wytłumaczę?
— Przypuszczam, że tym, iż polowa moich przodków — to byli mężczyźni, a druga polowa — kobiety.

W celi Konrada

Jedna ze scen „Dziadła” Adama Mickiewicza, wystawionych przez Teatr Narodowy.

CENA OGŁOSZEŃ: 1 mm. na 1 szp. (tam ogłoszypalowy) w tekście 70 gr., — komunikaty — 1 zł., pierwsza i ostatnia strona 1 zł. zwyczajnie (tam 5-szpalt.) — 40 gr., drobne i słowo 15 gr. tabelearyczne o 60 prc, zastępowane miejsca 25 prc, drożej Ogłoszenia przyjęte do N-ru niedzielnego liczą się o 25 prc drożej.

WARUNKI PRENUMERATY: miejscowa (z odnośnieniem do domu) i zamiejscowa Zł. 4.50 miesięcznie. Kon-o czekowe P. K. O. Nr. 13550

Warszawa, Redakcja: Sienna 33. Tel. Redakcji 91-25, 91-60. Naczelny redaktor tel. 91-62. Administracja Zgoda Nr. 1. Telefon: Dyrekcja: 91-66. Ekspedycja 91-66 (dodatki): 91-65. Skrzynka pocztowa 745 Ad. ad telegraficzny Abc Warszawa

ODDZIAŁY: Lublin, Plac Litewski 1. Telefon 243 i 655. Konto P. K. O. 64842. Białystok, Plac Piotrowski 16. Zakopane, Krupówki 51/1 p. „Espe”. Wrocław, Lubińskiego 1. Tel. 136 Poznań, Murna 2. Tel. 39-18. Konto czekowe w PKO. Nr. 209308. Płock, Plac Kanoniczny 1. Koło, ul. 3-maja Nr. 1, tel. Nr. 3. Suwałki, Kościelna 81, tel. 68. Wilno, Mostowa 9. Siedlce, ul. Kilińskiego Nr. 11a. Ostrowo Wlk. Wrocławski 1/3, tel. 88. Kalisz, Al. Józefiny 9, tel. 103.

Wydawca: Stanisław Strzelecki.

Drukarnia „ARS” Warszawa, Sienna 33, tel. 106-25.

Wydawca: Mazowiecka Spółka Wydawnicza.